

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО РІДНИХ ДЖЕРЕЛ

2 січня 2019 року виповнилося 81 рік всесвітньо відомому українському математику, академіку НАН України, директору Інституту математики НАН України Анатолію Михайловичу Самойленку.

Математичний талант і неабиякі організаторські здібності здобули йому заслужений авторитет і повагу наукової спільноти. Що сприяло поступу такої особистості, що додавало снаги і сили на нелегкому шляху до наукових вершин? Якими були джерела натхнення?

Нівроку багате й щедре на таланти мальовниче древлянське містечко Малин. Відомо і за межами області, що одним із найпрестижніших тут вважається лицей № 1 ім. Ніни Сосніної. Свого часу в цьому лицей навчався академік **Анатолій Михайлович Самойленко** – учений зі світовим ім'ям, людина широких природничих інтересів і глибокої ерудиції.

Життя... У кожного воно лише одне – таке непередбачуване, багатогранне, яскраве (чи ж, буває, навпаки – тьмяне і безрадісне). Кожній людині доля дарує два береги: берег дитинства і берег, до якого вона неодмінно має коли-небудь причалити. І на цьому нелегкому шляху зустрічаються добро і зло, витончена краса і потворність, радість і біль; а якщо кому пощастить – то унікальний, майже богоподібний талант та безмежна всепрощаюча людяність. Ось такого славетного земляка, що завше викликає захоплення та повагу сучасників, подарувала нам доля в особі Анатолія Михайловича. Для нас, членів педагогічного й учнівського колективу школи-лицею № 1, це – мудрий цікавий співрозмовник, окрилений відданістю обраному шляху й нестримною жагою до нових звершень. Він по-справжньому надійний старший товариш і щирий порадижник, який ніколи не залишить людину сам-на-сам з бідою. В житті не часто зустрічаються люди досить-таки солідного віку, які, навіть не помічаючи того, своєю запальною молодечею енергією надихають на цілеспрямовану творчу роботу й усіх оточуючих. Поза роботою Анатолій Михайлович любить українські пісні, вміє гостинно зустрічати друзів. Під час коротких передишок від активної наукової роботи – лекцій, семінарів і різних «мозкових штурмів» – він найліпше відчувається на природі. Тому й їде академік у відпустку до рідного серцю Полісся, щоб покупатися в тутешніх кришталево чистих водоймах, порибалити з вудочкою на сома чи карася, а вже десь ближче до осені – збирати гриби та ягоди.

У кожного є свої власні спогади: у когось вони світлі й радісні, а хтось, навпаки, рано пізнав горе, біль і тугу. Але чомусь завжди крізь десятиліття кличуть у минувшину загублені стежки, де причаїлося оте заросле вже бур'яном обійстя, де блукає безтурботна юність, де живуть нездійснені хлопчачі мрії... Адже всі ми родом з тієї країни, що зветься Дитинством. Кожен з нас був маленькою, слабкою і беззахисною істотою, відкритою для всього світу, але водночас і не захищеною від нього... Тож попри численні повсякденні справи, конференції, поїздки в далеке і ближнє зарубіжжя знаходить академік А.М. Самойленко вільну хвилинку, аби приїхати до колишньої рідної оселі, обов'язково зазирнувши хоч на мить і до школи-лицею № 1, де пройшли щасливі незабутні роки його дитинства і юності...

За ініціативи Анатолія Михайловича учні школи-ліцею №1 регулярно запрошуються на заочні мехматівські олімпіади (при столичному університеті ім. Тараса Шевченка). На їхньому послужному рахунку – кілька престижних перемог на фізико-математичних фестивалях та аналогічних змаганнях з економіки. Ну й, звичайно ж, цілком традиційними стали для ліцеїстів зустрічі з самим академіком, після яких у вдячній пам'яті учнівської молоді навіки залишається часточка душі й серця геніального вченого-мецената. А ще від 1999 року в нашому навчальному закладі діє «Фонд сприяння розвитку обдарованих дітей та юнацтва», завдяки якому ми маємо можливість за підсумками навчального року віншувати найкращих на «Святі талантів», виплачуючи їм іменні стипендії. Багатьом корінним мешканцям міста Малина добре знайомі прізвища *Василя Мойсієнка* (головного інженера місцевої паперової фабрики), ну й, звичайно ж, колишніх наших відмінниць, а нині кращих у районі педагогів *Лесі Родіної* та *Ірини Колісниченко* (друга, до речі, стала навіть переможницею загальноміського конкурсу «Вчитель року»). Всім їм дав путівку в доросле життя вищезгаданий фонд!

Тож чи варто дивуватися, що саме за значні досягнення у багаторічній науковій діяльності, як, утім, і за невтомну безкорисливу підтримку юних талановитих паростків «цариці наук», рішенням міськради міста Малина Анатолія Михайловича Самойленка було удостоєно звання «Почесний громадянин Малина». ■

*Педагогічний колектив
школи-ліцею №1
м. Малин*